

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobce **CZ stavby, s.r.o.**, se sídlem Plzeň, Barákova 79, zastoupeného JUDr. Pavlem Šímou, advokátem, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 38, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.06.2014, č.j. 15036/14/5000-14203-711413,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.06.2014, č.j. 15036/14/5000-14203-711413, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Pavla Šímy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.06.2014, č.j. 15036/14/5000-14203-711413 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, územního pracoviště v Plzni (dále jen „prvoinstanční orgán“ či „správce daně“) ze dne 3.12.2013, č.j. 1719659/13/2301-24903-402679 a č.j. 1719982/13/2301-24903-402679 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“ či „dodatečné platební výměry“) a tato rozhodnutí byla potvrzena.

Prvoinstančními rozhodnutími byla žalobci na dani z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období od 7.5.2008 do 31.12.2008, resp. za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009, doměřena daňová povinnost vyšší o částku 1.619.730 Kč, resp. o částku 2.437.600 Kč, a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 323.946 Kč, resp. ve výši 487.520 Kč.

II. Žaloba.

Žalobce v žalobě předně namítal prekluzi práva na stanovení daně. K tomu uvedl, že již v odvoláních proti prvoinstančním rozhodnutím tvrdil, že prekluzivní lhůta stanovená jak zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), tak i zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) pro pravomocné stanovení daně za zdaňovací období roku 2008 i roku 2009 uplynula dnem 31.12.2013 s tím, že v této lhůtě nebyla daň pravomocně stanovena. Dle žalobce nebylo lze daň stanovit z důvodu marného uplynutí prekluzivní lhůty, dodatečné platební výměry jsou proto nezákonné. Z uvedených důvodů žalobce v odvoláních navrhl, aby žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu dodatečné platební výměry zrušil a řízení zastavil. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl s odůvodněním, že lhůta pro stanovení daně byla prodloužena do 31.12.2014. Dle žalovaného by uplynula lhůta pro stanovení daně pro obě posuzovaná zdaňovací období skutečně dne 31.12.2013, ale doručením dodatečných platebních výměrů došlo ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok, a to přesto, že se jedná o daňové řízení zahájené před účinností daňového řádu. Žalobce považuje názor žalovaného o prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok z důvodu doručení dodatečných platebních výměrů za nesprávný. Dle žalobce prekluzivní lhůta pro pravomocné stanovení daně uplynula dnem 31.12.2013, aniž by v této lhůtě byla daň pravomocně stanovena. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že při přezkoumání dodatečných platebních výměrů nevyšly najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti žalobcem v odvolání neuplatněné, které by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání. Žalobce má toto zjištění za nesprávné, neboť v průběhu daňové kontroly byl zkrácen na svých právech a řízení bylo postiženo značnými procesními vadami. Žalobce na pochybení správce daně opakovaně poukazoval a podával stížnosti na postup správce daně při daňové kontrole. Správce daně podané stížnosti jako nedůvodné zamítl a jejich obsahem se po věcné stránce nezabýval. Konkrétně žalobce uvedl, že podáním ze dne 25.11.2013 opakovaně namítl podjatost zaměstnanců správce daně (úředních osob), kteří u něj prováděli daňovou kontrolu, když předchozí stížnost byla správcem daně vyhodnocena jako nedůvodná. Pochybnosti o nepodjatosti popsanych úředních osob dle žalobce vyplývaly zejména z toho, že uvedení zaměstnanci odmítali provést žalobcem navržené důkazy bez řádného odůvodnění. Jedná se zejména o výsledky žalobcem navržených svědků, případně opakované výsledky již vyslechnutých svědků. Správce daně vyslechl některé ze svědků, a to jen obecně, když jim sice kladl i dotazy na konkrétní zakázky, ale svědci nebyli připraveni, odpovídali jen obecně s tím, že pokud budou moci nahlédnout do svých dokladů (které nemají s sebou k dispozici, neboť nevěděli, co bude přesně předmětem výsledku), mohou odpovědět konkrétně. Žalobce trval na provedení výsledků svědků přesně specifikovaných jednotlivými podáními s tím, že svědci budou předem vyzváni tak, aby se mohli řádně připravit. Uvedené úřední osoby

odmítaly provést výslechy svědků navržených žalobcem z důvodu, že předvíдалy, jak by mohli svědci vypovídat; takový přístup je nepřipustný; správce daně nemůže výsledek nahrazovat svými úvahami, jak výsledek dopadne. Shora uvedené úřední osoby dále odmítaly provést výslechy některých svědků s odůvodněním, že by si tvrzení uvedená ve výslechu nemohly ověřit. Rovněž toto je nepřipustné; správce daně musí nejprve výsledek provést a pak se k nim může vyjádřit a hodnotit jej. Pochybnosti o nepodjatosti popsaných úředních osob dále vyplývaly z toho, že ve svém hodnocení kontrolního šetření vytrhují z kontextu části vyjádření žalobce a deformují předložené důkazy; např. nezpochybňují, že bez provedení práce investor hradil zálohu na cenu díla daňovému subjektu, ale odmítají, že by rovněž žalobce mohl hradit zálohu (dílní odměnu) svému subdodavateli. Uvedený postoj správce daně (úředních osob) nemá v ničem oporu a jen svědčí o tom, že správce daně nezjišťuje skutečný stav věci, ale jen hledá důvody pro setrvání na svém původním stanovisku prezentovaném při zahájení daňového řízení. Dále žalobce tvrdil, že uvedené úřední osoby zpochybňují pravost předložených písemných důkazů - stavebních deníků, když uvádí, že tyto byly údajně vedeny spol. B a B COMPANY s.r.o., aniž by k takovým zpochybňujícím závěrům měly jakékoliv důkazy; pokud hodlají činit takové závěry, mají nejprve vyslechnout osoby, které měly stavební deníky vést, a ne nahrazovat takový výsledek svými úvahami. Žalobce dále spojoval pochybnosti o nepodjatosti popsaných úředních osob s tím, že správce daně požadoval předložení originálů protokolů o předání a převzetí staveníště a protokolů o předání a převzetí díla uzavřené mezi žalobcem a spol. B a B COMPANY s.r.o. Žalobce sdělil správci daně, že originály nemá k dispozici, a pro případ pochybností o jejich pravosti navrhl výslechy svědků, a to osob, které je podepsaly. Správce daně zpochybnil předložené protokoly, navržené výslechy svědků, které by toto mohly objasnit, ale neprovedl, tedy se nesnažil zjistit skutečný stav věci, ale jen hledal způsob, jak co nejvíce zpochybňovat doklady předložené žalobcem, a vyhýbal se provedení důkazů, které by pochybnosti rozptýlily. Uvedené úřední osoby dále polemizují ve svém vyjádření ve vztahu k předloženým stavebním deníkům o tom, který podpis je které osoby. Pokud mají pochybnosti o pravosti podpisů, mají se dotázat osob, které jsou ve stavebním deníku uvedeny, a nemohou to nahradit svými úvahami. Pokud váhají mezi třemi osobami, které se do stavebního deníku podepisovaly (J.B., D.F., B.), měly tyto osoby vyslechnout. Správce daně není znalcem v oboru písmoznalectví, a tedy se nemůže kvalifikovaně vyjadřovat k tomu, kdo podpisy připojil. Uvedené úřední osoby místo zjištění skutečného stavu věci a potvrzení či vyvrácení jejich pochybností žalobcem navrženými důkazy nahrazují dokazování svými úvahami. Správce daně nepřizval žalobce k provedení některých úkonů, krom jiného k šetření u A.D., u kterého prověřoval provedení konkrétních prací v rámci subdodávky pro žalobce. Uvedené úřední osoby na začátku řízení vyslovily pochybnosti o některých fakturách přijatých žalobcem, v průběhu řízení byla provedena řada důkazů svědčících ve prospěch žalobce, přesto správce daně své stanovisko nezměnil; správce daně nepřihlíží k provedeným důkazům, k vyjádření žalobce a odmítá provádět další navržené důkazy, které by mohly pochybnosti správce daně rozptýlit. Takový přístup dle žalobce svědčí o tom, že se správce daně nesnaží zjistit objektivně stav věci, ale jen hledá způsob, jak setrvat na svém původním stanovisku. Dále žalobce uvedl, že podáním ze dne 25.11.2013 rovněž sdělil, že spatřuje ve shora popsaném postupu úředních osob zastupujících správce daně při daňové kontrole nesprávný postup při daňové kontrole. Pochybnosti žalobce o nesprávném postupu jsou umocněny níže uvedeným jednáním správce daně. Při jednání dne 15.10.2013 správce daně žalobci sdělil, že návrhům na doplnění dokazování výslechem svědků nevyhověl. Žalobce sdělil, že je mu známo, že správce daně v rámci souběžně

prováděné daňové kontroly společnosti DF STAVBY s.r.o. krom jiného provedl dne 23.10.2012 místní šetření u pana A.D., který měl být subdodavatelem společnosti B a B COMPANY s.r.o., která prováděla jednotlivé kontrolované zakázky pro spol. DF STAVBY s.r.o. Spol. B a B COMPANY s.r.o. prováděla jednotlivé kontrolované zakázky i pro žalobce. Dle žalobce musel správce daně při místním šetření u A.D. krom jiného narazit na faktury za práce, které A.D. provedl pro spol. B a B COMPANY s.r.o. na zakázkách prováděných pro žalobce kontrolovaných předmětnou daňovou kontrolou, přesto se správce daně o takovém zjištění nezmínil; jednalo se o důkaz svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce si je vědom, že se jedná o zjištění v rámci jiné daňové kontroly, nicméně i sám správce daně s odkazem na § 93 odst. 2 daňového řádu přebíral důkazy z jiných řízení, měl tak postupovat i v tomto případě, ne jen v případech, které mohou být v neprospěch žalobce. Žalobce podáním ze dne 25.11.2013 sdělil správci daně, že se A.D. podílel na zakázkách projednávaných v předmětném daňovém řízení jako subdodavatel společnosti B a B COMPANY s.r.o. Žalobce dále sdělil, že má k dispozici konkrétní údaje o tom, na jakých zakázkách se A.D. jako subdodavatel spol. B a B COMPANY s.r.o. podílel. Jedná se minimálně o zakázku Jagelonská ul. v Plzni. Žalobce sdělil, že má k dispozici kopie faktur vystavených A.D. společnosti B a B COMPANY s.r.o. (a následně uhrazených společností B a B COMPANY s.r.o.), jedná se o fakturu č. 9059900516 ze dne 20.9.2009, fakturu č. 9059900585 ze dne 6.10.2009, fakturu č. 9059900667 ze dne 5.11.2009, fakturu č. 9059900727 ze dne 3.12.2009, fakturu č. 9059900783 ze dne 31.12.2009. Kopie uvedených faktur žalobce správci daně předložil. Prokázáním subdodávek žalobce vyvracel pochybnosti správce daně o tom, že spol. B a B COMPANY s.r.o. předmětné zakázky neprovedla. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vztah mezi A.D. a spol. B a B COMPANY s.r.o., neměl žalobce k dispozici jiné dokumenty týkající se jejich smluvního vztahu (objednávky, smlouvy apod.). Vzhledem k tomu, že při svém prvním (a jediném) výsledku u správce daně neměl svědek A.D. k dispozici své doklady a nedokázal se vyjádřit k provedení konkrétních zakázek, nemohl se jej žalobce dotazovat, zda a jaké zakázky pro spol. B a B COMPANY s.r.o. prováděl. Vzhledem k tomu, že správce opakovaně odmítal provést doplňující výsledek A.D., nemohl to žalobce zhojit (doplnit) ani v rámci doplňujícího výsledku. Z uvedených faktur je nepochybné, že A.D. se podílel jako subdodavatel společnosti B a B COMPANY s.r.o. minimálně na shora uvedených zakázkách prováděných společností B a B COMPANY s.r.o. pro žalobce. Pokud správce daně prováděl u A.D. místní šetření muselo mu být toto známo, přesto to zamlčel a nepostupoval ve věci daňové kontroly objektivně. Předmětné faktury prokazují, že spol. B a B COMPANY s.r.o. fakturované práce pro žalobce skutečně prováděla, když pro jejich provedení využila minimálně subdodavatele A.D. Pokud toto správce daně zamlčel, přehlíží důkazy, které svědčí ve prospěch žalobce. Žalobce dále pokračoval tím, že správce daně doplnil spisový materiál o doklady obstarané Policií ČR, a to o výsledky jednání několika společností, které měly být dodavateli společnosti B a B Company s.r.o., konkrétně se jednalo o spol. ORCO GROUP s.r.o., Ryčrd, s.r.o., TRANSFORSEN s.r.o., TORENDOR s.r.o., Saredo s.r.o., Charysso s.r.o., ARCO MAXI s.r.o. Dle správce daně faktury vystavované těmito společnostmi společnosti B a B Company s.r.o. byly fiktivní. Správce daně tedy dovodil, že spol. B a B Company s.r.o. nemohla žalobci poskytnout v tomto řízení sporná plnění. Žalobce k tomu uvedl, že p. B. jakožto bývalý zástupce společnosti při svém výsledku uvedl, že spol. B a B Company s.r.o. měla cca 200 subdodavatelů. Doplnění dokazování o výsledky zástupců dodavatelů společnosti B a B Company s.r.o. shora uvedených se týká 7 společností. Informace získané ze 7 společností není možné zobecnit na všech cca 200 dodavatelů, tedy

závěr správce daně o nemožnosti poskytnutí plnění ze strany spol. B a B Company s.r.o. je nepřezkoumatelný a tedy nesprávný. Navíc uvedené výsledky zástupců shora uvedených společností nebyly provedeny v daňovém řízení, žalobce se nemohl uvedených výsledků účastnit a klást vyslýchaným otázky, k takto získaným důkazům tedy není možné přihlížet. Správce daně přesto k výsledkům přihlíží s odkazem na § 93 odst. 2 daňového řádu a krom jiného jimi odůvodňuje, proč nebude provádět další žalobcem navržené důkazy. Vzhledem k této skutečnosti žalobce navrhl v souladu s § 93 odst. 3 daňového řádu provést výslech zástupců uvedených společností, tedy výslech zástupce (statutární orgány) spol. ORCO GROUP s.r.o., Ryčrd, s.r.o., TRANSFORSEN s.r.o., TORENDOR s.r.o., Saredo s.r.o., Charysso s.r.o., ARCO MAXI s.r.o. Jedná se o výsledky osob: J.Š., J.B., R.B., R.S., J.P. a dalších jednatelů uvedených společností. Dále pak navrhl výslech R.Ž., který je uvedenými osobami zmiňován, a doplnil, že v případě, že správce daně tomuto nevyhoví, není možné k uvedeným výsledkům přihlížet a není možné jejich obsahem odůvodnit neprovedení dalších žalobcem navržených důkazů. Správce daně na uvedený návrh nijak nereagoval a svůj postoj nezdůvodnil. Dle žalobce správce daně bezdůvodně odmítal doplnit dokazování o žalobcem navržené důkazy, když dle žalobce se doplněním dokazování mohly vyvrátit pochybnosti správce daně a prokázat oprávněnost fakturovaných položek. Žalobce dále v žalobě pokračoval sdělením, že správce daně jej podáním ze dne 29.11.2013 vyrozuměl, že jeho stížnost je nepřijatelná a že se jí zabývat nebude. Správce daně postupoval v rozporu s platnými právními předpisy, pokud se odmítl zabývat žalobcem podanou stížností na jeho postup při daňové kontrole. Žalobce v souladu s § 261 odst. 6 daňového řádu požádal o prošetření způsobu vyřízení stížnosti na postup správce daně při daňové kontrole. Shora uvedeným postupem správce daně poškodil žalobce, když nejen že v průběhu daňové kontroly postupoval v rozporu s platnými právními předpisy, ale odmítal řešit i podanou stížnost. Toto je v rozporu s § 261 odst. 3 daňového řádu, dle kterého správce daně prošetří skutečnosti uvedené ve stížnosti. Správce daně toto neprošetřil. Postup správce daně byl i v rozporu s § 261 odst. 4 daňového řádu, dle kterého stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správci daně příslušnému k jejímu vyřízení. Správce daně stížnost nevyřídil, jen sdělil, že ji vůbec vyřizovat nebude. Porušení práv žalobce správce daně dále prohloubil tím, že v den, kdy odeslal vyrozumění o vyřízení stížnosti (které ani není vyřízením stížnosti, ale sdělením, že se stížností nebude zabývat), zároveň ukončil daňovou kontrolu, aniž by umožnil daňovému subjektu před skončením daňové kontroly požádat o prošetření vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem. Dle § 261 odst. 6 daňového řádu má-li stěžovatel za to, že jeho stížnost nebyla řádně vyřízena, může požádat nejbližší nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob vyřízení stížnosti. Tento správce daně postupuje při prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle odstavců 3 až 5, což znamená, že i prošetření vyřízení stížnosti musí být provedeno před skončením daňové kontroly. Daňový řád nestanoví lhůtu, ve které má být podána žádost daňového subjektu o prošetření vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem, mělo by se tedy vycházet z obecných lhůt pro podání opravného prostředku a před uplynutím takové lhůty nemohl správce daně daňovou kontrolu ukončit. Jiný postup je rovněž v rozporu s platnými právními předpisy a tedy i takový postup správce daně je nezákonný. V den, kdy správce daně odeslal žalobci vyrozumění o vyřízení stížnosti (které není vyřízením stížnosti, ale sdělením, že se stížností nebude zabývat), zároveň odeslal zprávu o daňové kontrole, čímž správce daně postupoval opět v rozporu s platnými právními předpisy. Správce daně je oprávněn zprávu o daňové kontrole odeslat daňovému subjektu za podmínek § 88 odst. 5 daňového řádu, tedy v případě, kdy se kontrolovaný daňový subjekt odmítne seznámit se zprávou o daňové

kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá. Přestože tyto podmínky splněny nebyly, správce daně zprávu o daňové kontrole i před uplynutím lhůty pro podání žádosti o prošetření vyřízení stížnosti odeslal do datové schránky žalobce. Toto zdůvodnil ve svém sdělení ze dne 29.11.2013, kde záměrně uvádí nepravdivé informace, čímž vnáší do způsobu provádění daňové kontroly další pochybnosti. Správce daně ve sdělení ze dne 29.11.2013 uvádí, že žalobce požádal z důvodu nemoci své jednatelky dne 12.11.2013 o nový termín jednání, při kterém měla být žalobci předložena zpráva o daňové kontrole, a že dne 13.11.2013 ještě jednatelka opakovaně požádala telefonicky o nový termín. Z těchto skutečností je možné dovodit jen to, že žalobce se snažil zajistit svou účast u jednání, o věc se aktivně zajímal a projednání se nevyhýbal. Ve sdělení ze dne 29.11.2013 dále správce daně lživě uvádí, že upozornil žalobce, že musí doložit důvod nepřítomnosti na jednání dne 13.11.2013 a že toto nebylo doloženo. Správce daně nevyžadoval žádný další doklad; správci daně byla dne 12.11.2013 doručena žádost o stanovení nového termínu z důvodu nemoci (což je důvod nepřítomnosti); správce daně dne 13.11.2013 z iniciativy žalobce telefonicky hovořil se zástupcem žalobce a dohodl, že bude stanoven nový termín; správce daně nepožadoval žádný další doklad; pokud správce daně ve sdělení ze dne 29.11.2013 uvádí, že požadoval další doklad a ten nebyl doložen, pak správce daně lže; pokud by takový doklad vyžadoval, byl by předložen. Správce daně stanovil nový termín na 26.11.2013, když žalobce z důvodu nemoci své jednatelky požádal o stanovení jiného termínu a onemocnění doložil dokladem o pracovní neschopnosti. Přesto správce daně neumožnil žalobci účast u jednání o projednání zprávy o daňové kontrole, a byť nebyly splněny podmínky pro její zaslání, zprávu o daňové kontrole odeslal. Žalobce poukázal i na to, že nikdy nezpůsobil průtahy v daňovém řízení, vždy se k výzvě dostavil ke každému jednání, naopak správce daně byl opakovaně nečinný po dobu několika měsíců a je tak zarážející, že v měsíci listopadu 2013 nehodlal vyhovět žalobci o nařízení nového termínu jednání. Žalobce dále poukázal na další lživé nařčení správce daně uvedené v poslední větě str. 68 zprávy o daňové kontrole, kde uvádí, že se žalobce nedostavil k projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole, ani se z jednání neomluvil. Toto je lživé tvrzení, když žalobce se řádně omluvil a žádal o nařízení nového termínu projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole, což krom jiného vyplývá i ze sdělení správce daně ze dne 29.11.2013. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti žalobce požádal o prošetření způsobu vyřízení stížnosti na postup správce daně při daňové kontrole. Ke zjednání nápravy nedošlo. Ze shora uvedeného dle žalobce vyplývá, že správce daně v průběhu daňového řízení opakovaně porušil práva žalobce a opakovaně došlo k procesním pochybením. Správce daně neprovedl bezdůvodně žalobcem navrhované důkazy a jejich neprovedení řádně nezdůvodnil. Závěr žalovaného, že daňová řízení, ve kterých byla vydána prvoinstanční rozhodnutí, neobsahují nesprávnosti nebo nezákonnosti, které by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, je nesprávný.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce uplatnil v odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím pouze námitku vyměření daně po prekluzivní lhůtě; ostatní námitky v žalobě uvedené uplatňuje až nyní v rámci soudního přezkumu. Žalovaný ve vztahu k námitce prekluze práva na vyměření daně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí

s tím, že tuto námitku zásadně odmítá. Dále doplnil, že obecná tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně z příjmu za zdaňovací období roku 2008 podle § 47 zákona o správě daní a poplatků počala běžet dne 31.12.2008. Správce daně v průběhu této lhůty učinil úkon směřující k dodatečnému stanovení této daně, na základě kterého podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků začala tříletá lhůta běžet znovu od konce roku 2010. Tímto úkonem bylo zahájení daňové kontroly dne 29.11.2010 - viz protokol o ústním jednání č.j. 346930/10/138931401023. Z výše uvedeného vyplývá, že lhůta pro doměření daně měla uplynout dnem 31.12.2013. Ode dne 1.1.2011 nabytí účinnosti daňový řád, který upravuje lhůtu pro stanovení daně v § 148. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu se běh a délka lhůty pro vyměření daně, která započala podle zákona o správě daní a poplatků a neskončila do nabytí účinnosti daňového řádu, posuzuje podle ustanovení daňového řádu, která upravují lhůtu pro stanovení daně. Okamžik počátku běhu této lhůty určený podle zákona o správě daní a poplatků zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty (v případě žalobce se jedná o zahájení daňové kontroly) a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti daňového řádu, se posuzují podle dosavadních právních předpisů, tj. podle ustanovení zákona o správě daní a poplatků. V případě žalobce začala běžet nová tříletá lhůta pro doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 a roku 2009 ode dne 31.12.2010; konec této lhůty by tedy připadal na 31.12.2013. Běh a délka lhůty je od 1.1.2011 upravena v § 148 daňového řádu. V § 148 odst. 2 daňového řádu je uveden taxativní výčet úkonů, které prodlužují dosavadní lhůtu pro stanovení daně o jeden rok. Podmínkou však je, aby tyto úkony byly učiněny v posledních 12 měsících lhůty pro stanovení daně. Jedním z těchto úkonů je podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu oznámení rozhodnutí o stanovení daně. Rozhodnutím o stanovení daně je nepochybně dodatečný platební výměr. Dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 a roku 2009 byly žalobci doručeny dne 13.12.2013. Dosavadní lhůtou je nutno rozumět nikoli pouze základní tříletou lhůtu, ale vždy aktuální podobu této lhůty. V případě žalobce se tedy jedná v případě daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2008 a 2009 o lhůtu, jejíž konec by připadal na 31.12.2013. Doručení dodatečných platebních výměrů dne 13.12.2013 je úkonem učiněným v posledních 12 měsících dosavadní lhůty pro stanovení daně z příjmů právnických osob r. 2008 a 2009. Doručením dodatečných platebních výměrů byla tedy tato předmětná lhůta prodloužena o jeden rok, tj. do 31.12.2014. Vzhledem k tomu, že dodatečné platební výměry nabyly právní moci dnem 20.6.2014, bylo tak učiněno ve shora uvedené lhůtě. Žalovaný se dále vyjádřil k ostatním žalobním námitkám. Stran námitky týkající se podjatosti zaměstnanců správce daně (úředních osob) žalovaný uvedl, že žalobce namítal podjatost úředních osob správce daně, aniž by předložil důkaz o tom, že by dotčené osoby měly takový poměr k věci, který by mohl zakládat pochyby o jejich nepodjatosti. Žalobce pouze tvrdil pochybení těchto osob při provádění daňové kontroly. O tom, že úřední osoby M.B. a I.K. nejsou vyloučeny z řízení nebo jiného postupu při správě daní rozhodl ředitel Finančního úřadu pro Plzeňský kraj rozhodnutím č.j. 1396167/13-2300-14500-402143. Žalovaný dále uvedl, že žalobce dne 25.11.2013 podal stížnost na postup správce daně při daňové kontrole, ve které namítal nedostatečný rozsah prováděného dokazování a chybné hodnocení důkazů. Vzhledem k tomu, že proti takovým namítaným pochybením bylo možné brojit v rámci vyjádření se k výsledku

kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění a pak dále v podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému na základě výsledků daňové kontroly, shledal správce daně podanou stížnost nepřipustnou, neboť daňový řád poskytoval v tomto případě jiný prostředek ochrany. V podaném odvolání proti dodatečným platebním výměrům však žalobce shora uvedená pochybení jakožto odvolací námitky neuvedl. Žalovaný zásadně odmítá žalobcem tvrzený nedostatečný rozsah prováděného dokazování a chybné hodnocení důkazů, a to s odkazem na spisový materiál a zprávu o daňové kontrole (dále jen „zpráva“). Ohledně námítky, že „uvedené úřední osoby dále polemizují ve svém vyjádření ve vztahu k předloženým stavebním deníkům o tom, který podpis je které osoby; pokud mají pochybnosti o pravosti podpisů, mají se dotázat osob, které jsou ve stavebním deníku uvedeny a nemohou to nahradit svými úvahami; pokud váhají mezi třemi osobami, které se do stavebního deníku podepisovaly (J.B., D.F., B.), měly tyto osoby vyslechnout; správce daně není znalcem v oboru písmoznalectví, a tedy se nemůže kvalifikovaně vyjadřovat k tomu, kdo podpisy připojil“, žalovaný odkázal ve své vyjádření na str. 31 a 32 zprávy, kde mimo jiné uvedl, že stavbyvedoucí p. B. byl povinen se pod zápis podepsat. Z doložených průpisů stavebních deníků je však zřejmé, že podpis, který je uveden pod provedeným zápisem, není podpisem pana B., ale je podpisem pana D.F., v jednom případě pana B., i když na pravé straně je u jednotlivých zápisů uveden další podpis, který by měl být podpisem pana B. Tato skutečnost vedla správce daně k pochybnosti, zda stavební deníky byly v době provádění staveb vedeny tak, jak je v nich deklarováno. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že správce daně neměl pochybnosti o tom, kdo zápis podepsal, jak tvrdí žalobce. Pan B. byl již jako svědek vyslechnut, a to dne 26.3.2012. Při výslechu nebyl schopen podrobně popsat jedinou stavební akci, byť dle zápisů ve stavebních denících měl být na stavbách přítomen téměř denně; nepamatoval si, kdo konkrétně práce prováděl, jaká technika byla využívána, v jakém období práce probíhaly a zda se na stavbách vyskytovaly problémy. Z těchto důvodů správce daně neprovedl opakovaný výslech této osoby. K námitce žalobce, že správce daně opakovaně odmítal provést doplňující výslech svědka A.D., žalovaný konstatoval, že výslech této osoby byl proveden dne 27.3.2012, a to za přítomnosti zmocněnce žalobce. Žalobce tak jeho prostřednictvím mohl klást svědku otázky. Svědku bylo známo z obsahu předvolání, v jaké konkrétní věci bude vypovídat. Měl tedy možnost se na výslech připravit a nahlédnout případně do svých dokladů. Žalovaný tedy odmítá tvrzení žalobce, že svědek se nedokázal vyjádřit k provedení konkrétních zakázek z důvodu, že neměl k dispozici své doklady. Výpovědi tohoto svědka nebylo jednoznačně prokázáno, že spol. B a B COMPANY s.r.o. se podílela na realizaci staveb žalobce, tj. že fakticky provedla práce v rozsahu a ceně uvedené na fakturách. Stran žalobní námitky, že výslechy zástupců společností ORCO GROUP s.r.o., Ryčrd, s.r.o., TRANSFORSEN s.r.o., RORENDOR s.r.o., Saredo s.r.o., Charysso s.r.o., ARCO MAXI s.r.o. nebyly provedeny v daňovém řízení, že se žalobce nemohl uvedených výslechů účastnit a klást vyslýchaným otázky, a proto k takto získaným důkazům nelze přihlížet, žalovaný uvedl, že zásadně odmítá, že by důkazy opatřené v rámci trestního řízení od Policie ČR byly a priori vyloučeny z použití v rámci daňového řízení. Výpovědi jednatelů shora uvedených společností nebyly v rozporu s jinými důkazy provedenými správcem daně v daňovém řízení (viz zpráva), nebyl tedy důvod příslušné osoby předvolat jako svědky v daňovém řízení. Podle § 93 odst. 2

daňového řádu lze za podmínek uvedených v odst. 1 tohoto ustanovení jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení. S těmito podklady se mohl žalobce seznámit nahlédnutím do daňového spisu. Ani jeden ze svědků vyslechnutých Policií ČR nepotvrdil, že by shora uvedené společnosti vykonávaly jakoukoli činnost; předmětné společnosti neměly žádné zaměstnance, nedodávaly žádné zboží, práce ani služby jiné společnosti ani fyzické osobě, rovněž tak žádné zboží ani služby od jiné společnosti či fyzické osoby nenakupovaly. Přesto jim byly na účet zasílány finanční prostředky, mimo jiné i od B a B COMPANY s.r.o. Z výpovědí těchto osob tedy není prokázáno, že shora uvedené společnosti provedly pro B a B COMPANY s.r.o. jakožto subdodavatelé práce uvedené na fakturách. Dokumenty předané Policií ČR potvrdily oprávněnost pochybností správce daně o tom, kdo byl skutečným dodavatelem prací, zda vůbec byly práce v rozsahu uvedeném na fakturách uskutečněny, tj. že k dodávkám prací společností B a B COMPANY s.r.o. v hodnotách uvedených na fakturách skutečně došlo. Správce daně si také zajistil výpisy z účtu společnosti B a B COMPANY s.r.o., z nichž zjistil, že finanční prostředky, které přišly na účet této společnosti, byly následně poukázány na účty ORCO GROUP s.r.o., Ryčrd, s.r.o., TRANSFORSEN s.r.o., TORENDOR s.r.o., Saredo, s.r.o., Charysso s.r.o. a ARCO MAXI, s.r.o., které však žádné služby dle shora uvedených výpovědí neposkytovaly. Svědeckou výpovědí pana B., jediného jednatele společnosti B a B COMPANY s.r.o., dne 26.3.2012 nebylo prokázáno, že práce deklarované na dodavatelských fakturách skutečně tato společnost pro žalobce provedla, a to v rozsahu a cenách v nich uvedených. Svědek nevěděl jakou konkrétní činností se společnost B a B COMPANY s.r.o. v roce 2008 a 2009 zabývala. Na dotaz správce daně, zda může sdělit, kdo práce prováděl, když společnost dle obchodního rejstříku měla v roce 2008 pět zaměstnanců a tři zaměstnance v roce 2009 uvedl: „To nevím, kdo konkrétně, to nevím.“ Svědek nesdělil ani jednu konkrétní stavební akci, ačkoliv celková hodnota vykazovaných dodávek pro žalobce činila dle dokladů v roce 2008 více jak 7,5 mil. Kč. Taktéž svědecké výpovědi dalších osob - Ing. J.Č. dne 26.3.2012, P.D. dne 27.3.2012 a A.D. dne 27.3.2012 neprokázaly faktické uskutečnění deklarovaných plnění uvedených na fakturách, a to v rozsahu a cenách v nich uvedených. Správce disponoval dostatečným množstvím důkazních prostředků (viz spisový materiál, hodnocení důkazních prostředků je uvedeno ve zprávě) a prokázal existenci všech relevantních skutečností ve vztahu k samotnému dokazování, na jejichž základě byly dodatečné platební výměry vydány. Z tohoto důvodu považoval správce daně za nadbytečné provést výslechy osob - J.Š., J.B., R.B., R.S., J.P., v daňovém řízení. K námitce žalobce, že nebyly splněny podmínky pro odeslání zprávy uvedené v § 88 odst. 5 daňového řádu, žalovaný odkázal na sdělení č.j. 1713393/13/2301-05400-401082, ve které správce daně uvedl, že žalobce se několikrát nedostavil k projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole (12.11.2013, 13.11.2013, 26.11.2013). Vyhýbal se tedy jejímu projednání, a proto mu zpráva byla zaslána. Na možnost tohoto postupu byl žalobce správcem daně upozorněn v písemnosti č.j. 1672080/13/2301-05401-401023, v níž byl stanoven termín projednání na 26.11.2013. Žalovaný zásadně odmítá tvrzení žalobce, že ve sdělení č.j. 1713393/13/2301-05400-401082 byly uvedeny nepravdivé informace.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalobce doplnil, že má za to, že ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu je neústavní a že měl za to, že jeho námitky uplatněné ve stížnosti ze dne 3.12.2013 budou vypořádány v odvolacím řízení.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Soud neshledal důvodnými námitky žalobce o „prekluzi práva na stanovení daně“.

Podle § 264 odst. 4 daňového řádu se běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Daňový řád nabyl účinnosti dne 1.1.2011 (§ 266 daňového řádu).

V případě žalobce byla předmětem daňového řízení daň z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období roku 2008 a rok 2009.

V souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle kterého „*pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období*“, bylo možné daň stanovit nejpozději do 31.12.2011 v případě zdaňovacího období roku 2008, resp. do 31.12.2012 v případě zdaňovacího období roku 2009.

Vzhledem k tomu však, že za obě tato zdaňovací období byla dne 29.11.2010, tj. před uplynutím lhůty pro stanovení daně, zahájena daňová kontrola, došlo v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého „*byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven*“, k prodloužení lhůty pro stanovení daně do 31.12.2013.

Dne 1.1.2011 nabyl účinnosti daňový řád, proto bylo na základě ustanovení § 266 odst. 4 daňového řádu nezbytné v dalším řízení postupovat podle ustanovení § 148 odst. 2 písm. b)

daňového řádu, podle kterého „*se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně*“. Doručení dodatečných platebních výměrů dne 13.12.2013, tj. v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně, ke kterému mělo dojít po dni 31.12.2013, tak došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně do 31.12.2014.

Napadené rozhodnutí pak bylo žalobci doručeno 20.6.2014, tj. před 31.12.2014, a proto nedošlo k „*prekluzi práva na stanovení daně*“.

Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Vzhledem k tomu, že soud nedospěl k závěru, že by aplikovaná zákonná ustanovení byla v rozporu s ústavním pořádkem, podle čl. 95 odst. 2 Ústavy nepostupoval.

Podle § 1 odst. 2 věta první zákona o správě daní a poplatků se správou daně rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době. Ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu je správa daně postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

Z právě citovaných ustanovení vyplývá, že smyslem daňového řízení je nalézt „*správnou výši daně*“. Za tím účelem pak má řadu práv a povinností jak správce daně, tak daňový subjekt. K tomu, aby toto procesní řízení mělo určité časové hranice, stanovil zákonodárce lhůty pro stanovení daně. Pokud se zákonodárce následně v souvislosti s novou právní úpravou rozhodl tyto lhůty upravit odlišně, a to i pro řízení již zahájená, pouze upravil časový rámec délky daňového řízení, aniž by tak jakkoli zkrátil práva či povinnosti daňových subjektů. Tito totiž stále mají možnost v daňovém řízení za účelem stanovení „*správné výše daně*“ uplatňovat svá práva a povinnosti v nezměněné podobě. Dlužno doplnit, že změna právní úpravy nemohla žalobce v uplatňování jeho práv a povinností zaskočit a tím možnost uplatnění jeho práv a povinností například ohrozit, neboť daňový řád nabyl účinnosti již dne 1.1.2011, přičemž k aplikaci ustanovení § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu došlo až dne 13.12.2013, kdy byly žalobci doručeny dodatečné platební výměry. Žalobce měl tudíž dostatek času se s tímto ustanovením seznámit a realizaci svých práv a povinností tomu přizpůsobit. Konečně soud neshledává novou právní úpravu ani za diskriminační, neboť dopadá rovně na všechny daňové subjekty v postavení shodném se žalobcem, tj. na daňové subjekty, u kterých do nabytí účinnosti daňového řádu nedošlo k pravomocnému skončení daňového řízení.

B.

Soud naopak shledal důvodnými námitky žalobce o tom, že „*nedošlo nesprávně k věcnému vypořádání podání žalobce ze dne 25.11.2013 a žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 3.12.2013*“.

Podle § 261 odst. 1 daňového řádu osoba zúčastněná na správě daní má právo podat správci daně stížnost proti nevhodnému chování jeho úředních osob

nebo proti postupu tohoto správce daně, neposkytuje-li daňový zákon jiný prostředek ochrany. Na základě ustanovení § 261 odst. 6 daňového řádu pak má-li stěžovatel za to, že jeho stížnost nebyla řádně vyřízena, může požádat nejbližší nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob vyřízení stížnosti. Tento správce daně postupuje při prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle odstavců 3 až 5.

Žalobce podal „*Stížnost daňového subjektu na postup správce daně při daňové kontrole*“, ve které vnesl obdobné námitky, které posléze učinil i námitkami žalobními, zpochybňující především nesprávnost postupu při dokazování v daňovém řízení.

Prvoinstanční orgán ve „*Vyrozumění o vyřízení stížností*“ ze dne 29.11.2013 uvedl, že „*z obsahu posuzovaného podání vyplývá, že tato stížnost směřuje proti způsobu provádění daňové kontroly zejména v rozsahu provádění dokazování a dále pak i hodnocení důkazů*“. Prvoinstanční orgán odkazem na ustanovení § 261 odst. 1 daňového řádu shledal stížnost žalobce jako „*nepřípustnou s tím, že neshledal důvod se jí věcně zabývat*“. Učinil tak s odůvodněním, že „*v případě namítaného nedostatečného rozsahu provádění dokazování a chybného hodnocení důkazů v rámci daňové kontroly však zákon umožňuje daňovému subjektu proti takovým pochybením brojit jednak v rámci vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění a dále pak v odvolání proti platebnímu, resp. dodatečnému platebnímu výměru vydanému na základě výsledků této kontroly*“.

Žalobce podal proti vyrozumění dne 3.12.2013 žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, která prvoinstančnímu orgánu došla dne 4.12.2013, ve které podrobně popsal své námitky proti postupu správce daně a znovu zopakoval své výhrady zpochybňující především nesprávnost postupu při dokazování v daňovém řízení.

Žalovaný pak ve „*Vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížností*“ ze dne 16.1.2014 shledal žádost žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti jako nedůvodnou s tím, že původní stížnost byla vyřízena řádně. V samém závěru tohoto vyrozumění žalovaný uvedl, že „*stěžovatel v žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti uvádí i nové skutečnosti, kterými podporuje svoji argumentaci k porušení jeho práv. Vzhledem k možné kolizi z pohledu dvojinstančnosti a i s ohledem na možnost samotného institutu prošetření způsobu vyřízení stížnosti se Odvolací finanční ředitelství nebude k těmto nově uváděným skutečnostem vyjadřovat*“.

Soud má za to, že postup správních orgánů nebyl správný, neboť svým přístupem ponechaly námitky žalobce zcela bez vypořádání.

Předně je nezbytné uvést, že podle § 70 odst. 2 daňového řádu se podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Dospěly-li tedy správní orgány k závěru, že stížnost žalobce ve své podstatě není stížností podle § 261 odst. 1 daňového řádu, neboť v ní uváděné námitky jsou námitkami směřujícími do věci samé, bylo jejich povinností posoudit stížnost podle

jejího obsahu jakožto námitky směřující do věci samé a s jejich obsahem se v daňovém řízení řádně věcně vypořádat.

V této souvislosti je nezbytné si současně uvědomit časové okolnosti podání žádosti žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Tato žádost byla prvoinstančnímu orgánu doručena dne 4.12.2013, tedy následující den po vydání dodatečných platebních výměrů, které byly vydány dne 3.12.2013.

Pokud tedy žádost žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti došla prvoinstančnímu orgánu až po vydání prvoinstančních rozhodnutí, nemohl žalovaný tyto námitky v odvolacím řízení pominout. Žalovaný byl za této situace povinen posoudit žádost žalobce jako námitky směřující proti prvoinstančnímu rozhodnutí a správnosti postupu správce daně v prvoinstančním řízení a vypořádat se s nimi, jakožto s námitkami odvolacími v odůvodnění napadeného rozhodnutí. To však neučinil, když se zabýval pouze otázkou „*prekluze práva na stanovení daně*“. Procesní pochybení žalovaného přitom mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vůbec nedošlo zejména k vypořádání námitk směřujících proti správnosti dokazování v daňovém řízení, přičemž zákonnost provedeného dokazování je nezbytná pro zákonnost rozhodnutí o odvolání.

Tím, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval námitkami žalobce směřujícími do věci samé, zatížil ve svém důsledku napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje závěry o námitkách uplatněných žalobcem ve stížnosti a žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Soud proto nemůže přezkoumat správnost absentujících závěrů žalovaného o těchto námitkách, a to z pohledu žalobních bodů odrážejících obsah těchto opominutých námitk.

C.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o tom, že „*došlo k neumožnění žalobci být přítomen jednání o projednání zprávy o daňové kontrole*“.

Ve sdělení ze dne 29.11.2013 prvoinstanční orgán podrobně popsal jednotlivé kroky, které učinil za účelem nařízení ústního jednání ve věci projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole, a jakým způsobem se z těchto nařízených jednání žalobce omlouval. Současně zde bylo uvedeno: „*Omluva pracovní neschopnosti jednatelky ve vazbě na uvedené a s ohledem na skutečnost, že tuto svoji omluvu nedoložila, a to ani dodatečně neobstojí. Omluva z dalšího, náhradního termínu dne 26.11.2013 sice doložena byla, a to rozhodnutím o pracovní neschopnosti od 21.11.2013, avšak s tím, že jsou povoleny vycházky (od 13 do 19 hodin). S ohledem na to, že daňový subjekt, resp. jeho jednatelka nevyužila možnosti domluvit si vycházky na předem stanovený čas jednání, ani se nepokusila si se správcem daně domluvit náhradní termín jednání na dobu povolených vycházek, považuje správce daně postup daňového subjektu za vyhýbání se projednání zprávy ve smyslu § 88 odst. 5 daňového řádu*“.

Podle § 88 odst. 5 daňového řádu, odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly.

S ohledem na to, že z obsahu omluvy, resp. fotokopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, vyplývají skutečnosti žalobci vytýkané ve sdělení ze dne 29.11.2013, ztotožňuje se soud s hodnocením postupu žalobce jakožto postupu vyhýbajícího se projednání zprávy o daňové kontrole. Žalobce neprokázal, že by mu například cokoli bránilo v tom, aby po několikerém odložení termínu projednání zprávy o daňové kontrole si jeho jednatelka sjednala vycházky v hodinu, na kterou bylo nařízeno ústní jednání, nebo aby alespoň požádala o přeložení tohoto termínu na termínu povolených vycházek.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), tj. podání žaloby, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když se advokát zúčastnil soudního jednání. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za tři úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 23. února 2016

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu